

ЛЕМИ МОЯТА ИСТОРИЯ

АВТОБИОГРАФИЯ

ЛЕМИ КИЛМИСТЪР

ДЖАНИС ГАРЗА

ПРЕВОД

Насо Русков

Издателство „Махалото“
София, 2013

motör head

съдържание

ПРОЛОГ	3
ГЛАВА 1 КОЗИРОГ.....	7
ГЛАВА 2 БЪРЗИ И СВОБОДНИ	21
ГЛАВА 3 МАЛОЛЕТНО ИЗКУШЕНИЕ	37
ГЛАВА 4 МЕТРОПОЛИС.....	49
ГЛАВА 5 СПИЙД МАНИАК.....	63
ГЛАВА 6 РОДЕН ЗА СКОРОСТ	89
ГЛАВА 7 БИРЕНИ ЧУДОВИЩА И СКАНДАЛДЖИИ	113
ГЛАВА 8 ПАЗИ НИ ПО ПЪТЯ	135
ГЛАВА 9 ОБРАТНО В ЛУДНИЦАТА	157
ГЛАВА 10 НЕ ИМ СЕ ДАВАЙ	177
ГЛАВА 11 ГРАДЪТ НА АНГЕЛИТЕ	203
ГЛАВА 12 НИЕ СМЕ MOTÖRHEAD!	237
ПОСЛЕСЛОВ.....	266

продолж

РОДЕН СЪМ С ИМЕТО Иън Фрейзър Килмистър на Бъдни вечер 1945 г., пет седмици преждевременно, с разкошни златисти косици, които за радост на шантавата ми майка дни по-късно опадали. Нямам съм нито нокти, нито вежди и съм бил яркочервен. Сред първите ми спомени е как крещя нещо – нямам идея на кого и защо. Най-вероятно е ставало въпрос за гневен изблик или просто може да съм се упражнявал да пея – винаги съм започвал отрано.

Когато съм се появил на този свят, баща ми не бил на върха на щастието. Може да се каже, че с него не сме се разбрали, тъй като той ни напуснал три месеца след раждането ми. Сигурно се е разстроил от окапването на косата ми... или пък е решил, че още с появата си съм се метнал на него.

Баща ми бил военен свещеник в Кралските военновъздушни сили по време на Втората световна война, а майка ми – красива млада библиотекарка, неподозираща двуличието на духовенството. В смисъл, хората ги учат, че Месията е плод на сношение между *девствената* жена на един скитник и някакъв си там *дух*. И *това* е основата на цяла една световна религия! Аз лично не съм убеден. Според мен, ако Йосиф се е хванал на подобна история, значи така му се е падало да спи по конюшни.

Както и да е, баща ми никога не ми е липсвал, тъй като дори не го помня. Да не говорим, че майка ми и баба ми ме глезеха до безобразие.

Срещнах се с него 25 години по-късно, в една пицария в лондонския квартал Ърлс Корт, понеже той страдаше от угризения и изгаряше от желание да ми „помогне“. С майка ми си казахме: „Може и да изкопчим някакви пари от негодника“, така че отидох да се срещна с въпросния мизерник – от самото начало имах съмнения, които впоследствие се оправдаха.

Веднага го разпознах – изглеждаше по-дребен, отколкото си го представях, но пък аз също се бях променил и пораснал. Всъщност видях един прегърбен, смачкан човечец с очила и плешиво теме.

Предполагам, че се е чувствал неловко – след като беше зарязал някой, за когото би трябвало да се грижи и с когото се срещаше след 25-годишно мълчание... сто процента му е било кофти. Но и на майка ми ѝ беше кофти да ме отгледа съвсем сама, докато се грижи и за баба ми!

Ето какво ми каза той:

– Бих искал да ти помогна в кариерата и да се реванширам, задето не ти бях истински баща.

Ха! Отвърнах:

– Виж сега, ще ти улесня живота – аз съм в рокендрол група и ми трябва апаратура, понеже усилвателят ми пак се прецака. Купи ми усилвател и две колони и ще сме квит, става ли?

Последва пауза и той промълви:

– А-ха – усетих, че такъв сценарий не му е по вкуса. – Музикалният бизнес е много несигурен – завърши мисълта си. (По-късно разбрах, че навремето е бил отличен концерттирац пианист. Но докато водехме този разговор, вече беше изпуснал влака.)

– Да, знам – засякох го. – Само че аз от това си изкарвам прехраната. (Лъжех... поне тогава.)

– Ами, – продължи той – имах предвид да платя за уроци, за шофьорските ти курсове, да учиш търговия. Струва ми се, че можеш да станеш търговски представител или нещо такова... – думите му заглъхнаха.

Дойде моят ред да проявя липса на ентузиазъм.

– Я се разкарай – казах му и станах от масата. Имаше късмет, че огромната пица по повод „събирането“ ни още не беше пристигнала, иначе щеше да му е новата шапка. Излязох навън, на лишената от бащинство улица. Там поне беше чисто.

КАТО СТАВА ДУМА ЗА ЛИЦЕМЕРНИ КОПЕЛЕТА, винаги се сещам как през 1991 г. Motörhead бяхме номинирани за „Грами“ – поредната „услуга“ от страна на музикалната индустрия. Взех самолета от Лос Анджелис, наложи се, защото трудно бих стигнал пеш до Ню Йорк. Отидох на летището с половинка „Джак Даниелс“ в джоба – намирам, че винаги помага при махмурлук. Докато самолетът се плъзгаше елегантно по озарената от слънцето писта, си сръбнах от шишето, потънал в размисли за това и онова.

Последва глас:

– Дайте ми тази бутилка! – Погледнах нагоре – една стюардеса с коса като от бетон и уста като анус се повтаряше подобно на историческо събитие: – Дайте ми бутилката!

Не зная как би реагирал ти, драги ми читателю, но шибаната бутилка си я бях купил с изкараните ми с честен труд пари. Изключено беше да я дам на когото и да било. Тъкмо това ѝ казах. Получих следния отговор:

– Ако не ми дадете бутилката, ще ви сваля от самолета!

Взе да става интересно – бяхме пети поред за излитане, вече закъснявахме, а тази овца беше готова да изкара графика на цялото летище извън строя заради половинка „Джак Даниълс“.

– Добре тогава – надигнах се от мястото си. – Веднага ме сваля от шибания самолет! – или нещо подобно. И, ако щете вярвайте, тъпата крава наистина го направи!

ХА-ХА-ХА! Направи така, че адски много пътници да си изпуснат прекачванията в Ню Йорк, защото не можеше да си примири с някаква си половинка „освежител“ на борда. И какво от това? Майната ѝ! И на всички такива като нея!

Не знам дали има други точно такива де... Аз си хванах друг полет час и половина по-късно.

Случилото се на летището обаче се оказа само злокобен предвестник на последвалите събития, които продължиха в същия дух. С момчетата пристигнахме в прочутата зала „Рейдио Сити“ (Дом на Звездите!) и веднага забелязахме, че всички присъстващи са се издокарвали в пингвински смокинги под наем, в стремежа си да приличат колкото се може повече на гадовете, които им крадяха парите. Аз не нося смокинг – не ми отива – и май разпоредителите в залата не останаха очаровани от моя „Железен кръст“*.

Както и да е, при положение че имахме номинация за „Грами“ за първия ни албум, издаден от Sony, глупашки си бях помислил, че въпросната звукозаписна компания може и да се е зарадвала на това постижение. Но те дори не благоволиха да ни забележат, като и до ден-днешен не съм имал щастието да вперя омагьосан поглед отблизо във великолепието, наречено Томи Мотола. Според мен в онази нощ той беше прекалено зает да преследва Марая Кери из съблекалнята й**. Не съм болезнено амбициозен човек – едно „Здрас-ти“ или „Радваме се, че сте с нас“, или дори „Ей, пич“ щеше да е достатъчно. Но – нищо. Нула! Nada! Майната им. След церемонията отидох на партито на Sire Records, което беше много по-хубаво и даже си хванах мацка.

Така че, да го духат! Всичките до един.

* Лемичесто носи германски ордени. „Железният кръст“ е учреден през 1813 г. от пруския крал Фридрих Вилхелм III за особени заслуги в борбата срещу войските на Наполеон I, като през Втората световна война към него е добавена свастика и той се превръща в символ на германския милитаризъм. – Б.ред.

** Марая Кери и Томи Мотола (шефът на Sony Music до 2003) са женени от 1993 до 1998 г., като според мнозина това изстрелва кариерата на певицата към върха, но самата Марая твърди, че бракът им е бил голяма грешка. – Б.ред.